

בהורא

גליון קצא
פר' ויקרא
תשפ"ד לפ"ק
שנה ר'

אור הנבונה
הפנימית בדרך
הבעש"ט הק'

י"ל ע"י ממלכת "אש החסידות" העולמית - בית היוצר להפצת אור החסידות

הוקם לע"נ הגד"צ רבי משה ב"ר יוסף זצ"ל אב"ד טורדא

עבודת יום השישי

טועמיה: עבודת תוספת שבת, עם
הרהורי תשובה המתעוררים בה

הנשמה מדברת

היכל המגיד ממעזריטש: כח הדיבור הוא
גילוי הנשמה

עבודת התפילה

כתר נהורא: איך ניתן להפוך את התפילה
מדרבנן לדאורייתא?

אוצר של שמחה

תנו רבנן מעשה: המשתה והשמחה הרים
מאשפות אביון להושיבי עם נדיבים

דבר המערכת

ה' נמצא איתנו

כיפורים כ'פורים

אלו שני ימים נשגבים ונעלים שהעניק לנו אבינו
אב הרחמן ריבוק טובו וחסדו: יום הכיפורים ויום
הפורים, בשני הימים הללו יכולים אנו להעפיל
גבוה ולהתעלות במעלות רמות ונשגבות.

ההבדל ביניהם הוא שביום הכיפורים אנו
מתאמים את עבודתנו למלאכי מעלה, אין אנו
אוכלים ואין אנו שותים ביום זה. אנו פועלים
כמעשיו להיחייב למלאכים. ביום הפורים קורה
ההיפך, אנו אוכלים, שותים, שמחים ורוקדים
והקב"ה הוא זה שיוזר אלינו ומתגלה אלינו בתוך
הגשמיים.

זהו מהותו של יום הפורים, ביום זה אנו מסוגלים
לגלות את אור ה' בתוך הגשמיים כפי שמבואר
בקדושת לוי שבקריאת המגילה, הטבע מזדקק,
אין טבע, אין כלום, הכל אור אין סוף ב"ה.

האר"י הק' מביא שבעת הסעודה יכוון 'אבילה',
אבל - י-ה, 'שתיח', שת - י-ה כלשוננו: ועל ידי
אבילה ככונה זו, אנו ממשכים ומאירים את אור
ה' כאן בעולם התחתון - עולם המעשה, ובפרט
לנשמות ישראל שהם מרכבה לשכינת הקדושה.

הכל בעצם 'א' שטיק געטלעבקיט' והקב"ה
נמצא בכל. האבילה והשתייה ביום זה צריכות
להיות עם פנימיות וחיבור לבורא עולם.

סעודת פורים שאבילה בלילה לא יצא ידי חובתו
- מכאן השפת אמת: מי שאכל את הסעודה
בלילה, כלומר, בחושך, בלי שום דבקות
להקב"ה, לא יצא ידי חובתו.

זה היה עיקר הנס בפורים. עם ישראל גילה את
הקב"ה בתוך החסרתה. כל סיפור השתלשלות
המגילה היה נראה בתחילה כצירוף מקרים
אקראי בעלמא ורק לאחר מכן נגלה לעין כל
שהכל היה תכנון מדויק מאת הקב"ה שניהל את
הכל והוא נמצא בכל מצב שהוא.

לפעמים עשויה מחשבה להתגב בליבו שבאשר
אנו עוסקים בענינים נשמיים, אין הקב"ה נמצא
איתנו. ימי הפורים מגלים לנו את ההיפך הקב"ה
נמצא איתנו ומאיר עלינו באור האין - סוף שלו גם
בהיותנו טרודים ועוסקים בעניני החומר והגשם
היום יומיים שלנו, וענין זה: עלינו ללמוד ולהפיק
מימי הפורים ולחיות איתו כל ימי השנה.

א לעבטיגע פורים
בידידות ישע"י יצחק פריעדמאן
י"ר אש החסידות

רחוק מישועתי דברי שאגתי!

אסתר התפללה - ותמיד אירע לה הפוך ממה שביקשה, אך בסופו של דבר
נתנה תודה על כל אותן תפילות שלא התקבלו, כי גדולה מזו המתנה עליה

נהורא מעליא

הישועה האמיתית קולע בצעקותו.

כיוצא בזה איתא בספח"ק דברי יחזקאל (תהלים): 'רחוק
מישועתי דברי שאגתי', פירוש, שרחוק דברי שאגתי שאני צועק
מן הישועה האמתית שאני צריך. שלאדם נדמה שצריך לזאת
והקב"ה נתן לו ישועה האמתית.

לפעמים האדם מבקש בכל כוחו על ישועה מוסיימת, הוא
מצפה שתתקבל תפילתו, ונפשו כואבת לראות שהישועה
מתמחמת לבוא. אך הקב"ה אומר לו: מיין טייערע קינד, בני היקר,
אוי ואבוי לך אם אושיע אותך עם הישועה הזאת, מצפה לך ישועה
גדולה פי כמה וכמה.

ומובא מהבעש"ט הק' שלפעמים יש אדם בר מזל, שהיה יכול
להיות מלך על כל העולם, אך מבקש מהקב"ה דברים קטנים
ומעוטים, והקב"ה חס ומרחם עליו ואינו נותן לו את רצונו,
וכדאיתא בבית אברהם (פרי מוקץ) וז"ל: 'שמוך הבעש"ט ז"ל על
נסיך צעיר אחד יפה תואר שנסע על סוס נהדר והכל היה על צד
היותר מהודר, כולו אומרו כבוד, הנאה ותענוג.
ואמר הבעש"ט ז"ל שיש לו מזל כ"כ גבוה בשמים
עד שראוי להיות מלך, אך מרוב תענוג וגאות שיש
לו עכשיו מוכיבה זו קיבל את חלקו ואבד מזה
שרצו לת לו. עכ"ד.'

וכתב בספר בית יעקב (ליקוטים צה): אמר
הרה"ק רבי יצחק מווארקו זצ"ל בשם מורו הרבי
ר' דוד מלעלוב זצ"ל: משה רבינו היה כותב כל
המסעות של ישראל ונעשה מהן תורה, כן עתה
אליהו כותב כל המסעות והרפתקאות של כל אחד
מישראל, וכשיבוא משיח במהרה בימינו יהיה מזה
ספר שנלמוד ממנו.

כל אחד מישראל יש לו מגילה פרטית המלווה
בקטעי מתח לצד פרקים עצובים, רגעי אושר לצד רגעים מאיימים,
רגעים בהם כל פרק נראה ללא סוף וחסר תקוה. ודווקא מתוך
היאוש ועומק הצער, כאשר הכל נראה אבוד וחסר תקוה, מתברר
בסוף איך כל הפרטים מתחברים לאחדים לטובתנו הנצחית.

בסופו של דבר, כשיבוא משיח, נעמוד ונקרא את כל המגילה'
שלנו מההתחלה, ונראה איך כל הפרטים משלימים את התמונה
בדייקנות מעוררת התפעלות.

באותם רגעים נבוא להודות ולהלל להקב"ה על שלא עזר לנו
כרצוננו, כי גדולה מזו היה מחכה עלינו.

וכאן יש להזכיר את לשון הרמב"ם (מנין המצוות הקצור) בענין
מצוות פורים: "כדי להזכיר שבחיו של הקב"ה ותשועות שעשה לנו
היה קרוב לשיעונו, כדי לברכו ולהללו וכדי להודיע לדורות הבאים
שאמת מזה שהבטיחנו בתורה 'כי מי גוי גדול אשר לו אלקים
קרובים אלינו כ"י' אלהינו בכל קראנו אלינו'."

"להודיע שכל קוויך לא יבושו ולא יכלמו לנצח כל החוסים בך!"
(ע"פ "אש המועדים")

אסתר המלכה מתפללת בכל כוחה שלא יקחו אותה אל המלך
הטמא, היא נחבאת במחבוא ועושה כל אשר יכלתה להימלט
מהצרה הזאת, אך קולה לא נשמע והיא נלקחת לבית המלך.

גם בבואה לפני המלך מייחלת בכל עוז שלא יבחינו בה, ובכל
זאת, הצרה רודפת אחריה, היא מוצאת חן בעיני כל רואיה, 'וישנה
ואת נערותיה לטוב בית הנשים'.

היא מרגישה שכל תפילותיה, לא רק שאינם נשמעים, אלא
פועלים להיפך ממש.

והנה עומדת היא בפרשת דרכים, היא צריכה להכנס אל המלך
אחשוורוש אשר לא כדת, מרחף עליה פחד מות והיא אפילו אינה
יודעת על מה להתפלל, כמו שמבאר האלשיך הק' שמצד אחד
רצתה למצוא חן בעיני המלך כדי שלא יהרגה אותה, ומצד שני, זה
הדבר האחרון שחסר לה - למצוא חן בעיני המלך הערל והטיפש.

כך עמדה אסתר המלכה ברגעים קשים מנשוא, תפילותיה אינן
מתקבלות, הכל פועל כנגדה, וגם אינה יודעת על מה להתפלל.

ואז בקעה מוננה הצעקה האדירה "אל תרחק
מומני, כי צרה קרובה כי אין עוזר."

הצעקה חוזרה וניעורת בכל דור ודור, צעקתה
של כנסת ישראל מתוך החסרת: "אלי אלי למה
עזבתני, רחוק מישועתי דברי שאגתי!" "אלקי
אקרא יומם ולא תענה ולילה ולא דומיה לי".

כולם מתפללים ונענים - "בך בטחו אבותינו
בטחו ותפלטנו", ורק אני נשארתי מאחור -
"ואנכי תולעת ולא איש חרפת אדם ובוזי עם".

"אסתר מן התורה מנין - שנאמר ואנכי הסתר
אסתיר". אסתר מוצאת את עצמה בתוך הסתר
וחשיכה גדולה ואיזומה, ואז מופיע מרדכי הצדיק,
אשר ידע את כל אשר נעשה, הוא יודע הכל, הוא
מבין שאם היה הקב"ה מוקשיב לתפילותיה של אסתר המלכה, היו
היא ובית אביה וכל בית ישראל נכחדים חלילה מהעולם בגזירת
כליה האיזומה שכבר נחתמה על כל ישראל.

הקב"ה הקשיב היטב לתפילותיה, אך לא נענה לה כי שמר
בשבילה ישועה גדולה ומרובה יותר פי אלפי אלפים. הוא זכתה
להציל את כל בית ישראל מגזירת כליה, הצילה את עצמה, את
מרדכי ואת כל מקורביה, גרמה לבנין בית המקדש השני ולהתגלות
התורה מאהבה.

וכאשר צעקה אסתר כמר נפשה 'רחוק מישועתי דברי שאגתי',
היתה צודקת בכל דבריה, כי אכן הישועה העצומה היתה רחוקה
מאוד מאוד מדברי שאגתה, היא התפללה על ענייניה הפרטיים,
וזכתה להיוושע בהצלת כל בית ישראל, בבנין בית המקדש וגילוי
התורה מאהבה, לדורות עולם.

וכה מפרש בספח"ק עטרת ישועה (ליל ר"ה קודם קידוש):
שמעתי בשם חכם אחד לפרש הפסוק 'רחוק מישועתי דברי
שאגתי' (תהלים כב), שהאדם שואל על דבר אחד ולא על דבר

הרה"ג רבי משה רויטמאן שליט"א
ראש ישיבת 'בני היכלא' וממשיעי 'אש החסידות'

אוצר של שמחה

בוקרו של יום הפורים, בהיכלו של המגיד הקדוש רבי ישראל מקאזניץ ז"ע. שמחה עילאית שוררת בהיכל, שהתמלא עד אפס מקום. המוני חסידים נקבצו ובאו בהתרגשות רבה, לחזות בעבודתו הקדושה של ה'עבודת ישראל', בשעה שקורא את המגילה בלהבת אש.

גם חאצק'ל טרח ובא, מביתו שבכפר הסמוך, כדי לשמוע מקרא מגילה מפי המגיד הנערץ. ולא לשווא הייתה טרחתו, שכן קריאתו של המגיד הסבה לו קורת רוח מרובה, הגאה רוחנית ותחושה עילאית שכזו, לא היתה לו מעולם.

בתום התפילה, עברו כל הקהל להתברך מפי המגיד, וגם חצק'ל לנווה עמם. "א פרייליכן פורים חאצק'ל!" קיבלו הצדיק באהבה ובמאור פנים, "שמא הבאת לי משלוח מנות?"

לרגע נבון חאצק'ל, ולא ידע מה להשיב לצדיק, שכן עני מרוד היה, ודבר לא היה בביתו, אפילו לחם לפי הטף, וכיצד זה יביא משלוח מנות למגיד?! אך בעודו מהרהר במבוכה, הניח הצדיק את ידו הטהורה על כתיפו של חאצק'ל ולחש לו בחמלה: "הלא פורים היום, שמא תבוא עמדי לשתות מעט משקה?..."

חאצק'ל לא ידע את נפשו מרוב אושר. נרעש ונרגש הלך אחר המגיד למעון קדשו, שם הורה הצדיק לאשר על ביתו להגיש לאורח יין-שרף ומגדנות.

וייצא חאצק'ל מבית המגיד שמח וטוב לב, עד שמרוב שמחה והתרגשות על שזכה לשתות בבית המגיד עם החסידים, ובשל היין ששתה, נהפך לאיש אחר, והוא הרהיב עוז בנפשו, לפרוץ את חומת הבושה.

הוא פנה משם אל ביתו של הנגיד ר' ליטמאן יונה, שהיה סוחר יין. "א פריילעכ'ן פורים!", הכריז בכניסתו ומיד ניגש אל הנגיד וביקש: "במטותא מינך ר' ליטמאן יונה, תן לי בהקפה קנקן יין טוב, ובטח עוד אשלם לך. ואם לא אשלם, הלא פורים היום!"

הסכים הגביר ונתן בידו של חאצק'ל בקבוק יין משובח.

יצא משם חאצק'ל בשמחה וצהלה, הלך לעבר השוק, ופנה לדוכן הפירות. "א פריילעכ'ן פורים!" קרא בקול למוכרים, "הביאו נא לי כמה תפוזים, ואשלם לכם לאחר החג, ואם לא אשלם, הלא פורים היום!"

וכשקנקן היין ושק התפוזים תחת ידו, איך-ךן חאצק'ל בנשימה אחת אל בית המגיד וזעק בהתרגשות, מעשה שיכור: "רבי! הנה הבאתי לפניכם משלוח מנות!"

פניו של הצדיק אורו באור יקרות, למראה תמימותו הטהורה של הכפרי, הבוקעת את כל השערים, שוברת את כל המחיצות, ומדלגת על כל המכשולים. "טוב עשית חאצק'ל!", אמר לו המגיד, "ככור להביא לי משלוח מנות בכל שנה ושנה, כשם שנוהגים כל בני הכפרים הסמוכים".

לאחר שיצא מבית המגיד נזכר חאצק'ל וחשב בליבו: "הלא בני ביתי עטופים ברעב ואינם יודעים כלל משמחת פורים. כעת אשמח גם אותם".

הלך ובא אל מוכר היינות ואמר שוב בקול: "פורים שמח!" וביקש שיתנו לו בהקפה מידה של יין שרף. "בטח אשלם. ואם לא אשלם - הלא פורים היום!" משם פנה אל בית האופה, חזר על אותו נוסח, וקיבל כיכר לחם. ושוב הלך אל חנות אחרת וקיבל דגים מלוחים.

וכאשר היו בידו כל אלו, מיהר ובא אל ביתו, וליבו שמח שמחה עצומה.

הוא עמד שם על פתח בכתתו אשר בכפר, והרים

קולו בהתרגשות: "פורים היום, פורים היום!". הביטו עליו זוגתו וילדיו ושפשו עיניהם בתימהון, הם לא הבינו מה אירע לו, ויחשבוהו לשיכור. אך הוא הניח לפניו את הלחם, את הדגים ואת היין-שרף, ואמר להם: "אכלו ושתו ויטיב לבבכם, כי פורים היום!".

ומרוב שהיו רעבים גם צמאים לא חשבו בני ביתו הרבה, אלא ישבו לסעוד את הסעודה שהביא להם האבא, והוא ישב עמם, אף מזג לפניו כוס אחר כוס, תוך כדי שהוא משמיע לפניו אמרות ופתגמים בגודל מעלת היום, עד שכבר הבינו גם הבינו מה אירע לו. כך עלתה השמחה וגאתה, אף עלתה על גדותיה. חאצק'ל קם ויצא עמם בריקודים נלהבים עד לב השמים, ולילדים היתה אורה ושמחה וששון ויקר.

כך המשיכו וצהלו ללא לאות, בריקודים ובמחולות עד עיצומו של לילה. לפתע נשמע דפיקות על הדלת. "מי שם?" שאלו, ונשמע קולו של גוי אחד העומד בפתח הבית. "אל תפתחו לו", לחש חאצק'ל, "הלא פורים היום! ולא יתערב זר ויפריע לשמחתנו", אלא שהדפיקות לא פסקו, ותען האישה ותאמר: שמא הגוי הדופק בדלת הוא זה שנוהג מדי שנה להביא לנו תפוחי אדמה לקראת הפסח?", ויואל חאצק'ל לפתוח לו את הדלת.

הדלת נפתחה וגוי קשיש אחד נכנס אל הבית, מוכה היה האיש ופצוע מאוד, כולו מוגאל בדם. מיד לקחו חאצק'ל ורחצו במים, אף מזג לו כוס יי"ש ונתן לפניו פת לחם. לאחר שאכל ושתה אמר הקשיש: "החיייתם את נפשי! ולולא עזרתכם לי כמעט שכנה דומה נפשי".

אז סיפר להם הגוי, כי בנו יחידו שעתידי לרשת את כל רכושו, הכה אותו מכות נמרצות והשליך אותו החוצה, ואם לא הם שפתחו לו את ביתם היה מת וגווע מן המכות ומן הקור העז שבחוץ.

"כעת, כשבני נהפך לאכזר ולרוצח ואתם ריחמתם עליי, הנה אראה לכם מטמון ואוצר שהיה בדעתי לגלות יום אחד לבני. כעת אגלה אותו לכם ולא לו, ואני נתן לכם אותו במתנה".

הלך חאצק'ל אחר הקשיש אל היער, עד שהגיעו לאילן גבוה וחסון, "הנה כאן", הראה לו הגוי, "תחת העץ מונח האוצר".

ולא עברו ימים רבים עד שמת הגוי מן המכות שהכה אותו בנו. בלילה ההוא הלך חאצק'ל אל היער, חפר תחת העץ ומצא הון רב.

חאצק'ל התעשר, ומאז נהג לבוא אל המגיד כאחד הגבירים, ובכל פורים היה שולח לרבו משלוח מנות נאה, ועושרו הרב היה לו ללכל זרעו.

...

בספרי הקודש מבוואר, כי זהו יקר תפארת גדולתו של יום הפורים, כאשר ארובות השמים נפתחים למי שפושט יד, ולמי שמתאמץ לשמוח כדת היום, גם אם עוברים עליו קשיים וניסיונות, והוא מתגבר ומתעלה על הכל, מתוך אמונה איתנה כי אין עוד מלבדו, וכי בו ישמח לבנו כי בשם קדשו בטחנו. שמחה שכזאת בוקעת את כל המחיצות ומשברת את כל המסכים, ועל ידי זה נשפע שפע רב בכל העולמות, והשליט שולח מנות, ומתנות לאביונים בו ביום, גם למי שאינו ראוי ואינו כדאי, כל הפושט יד ונותנים לו.

עפ"י: ספרן של צדיקים

טועמיה טעימה לכבוד שב"ק
מאוצר ספרי 'אש השבת'

תוספת שבת

עבודת התשובה בעת 'תוספת שבת' (ד)

בענין התשובה בערש"ק, כתב בספ"ק קדושת יום טוב (פ"ר ראה) וז"ל: והיא שהפליגו חכמינו ז"ל לטבול בערב שבת להכוונה הנזכרת, רחצו הזכו הסירו רוע ומעליכם, וחובה על האדם מלפני שבת לעיין במעשיו ויהיה ממארי דחושבנא ויעשה חשבון מה שעשה כל השבוע, ועל חטאים שימצא בעצמו הוא יתחטא בו בערב ש"ק ויתוודה ויתקן כל הקלקול, כדי לקבל שבת מלכתא בקדושה ובטהרה, ואפשר שלזה היו תוקעין כשהיו ישראל שרויין על אדמתן בערב ש"ק שש תקיעות כמאמרם ז"ל (שבת לה:), כדי לעורר העם בתשובה, עורו ישנים משינתכם ונרדמים הקיצו מתרדמתכם והטיבו דרכיכם ומעליכם. עכ"ל.

כיוצא בזה כתב בספ"ק שם משמואל (פ"ר וישב, תרע"א) וז"ל: דבשבת צווחין אף עקתין בטלין ושבתין, ואין צריך שוב שום התמרמות הנפש, רק כדי להכנס לשבת צריכין הכנעה והתמרמות, וכענין שאמרו ז"ל (שבת לה:): 'שובתין מתוך מריעין', אבל אחר שזוכין ובאין לשבת שוב עולין מעלה אחר מעלה עד הסעודה השלישית.

עוד כתב (חנוכה מוצש"ק ליל ד') וז"ל: אך באין לקדושת שבת רק מחמת שטרח בערב שבת על ידי חשבון הנפש כמה הוא רחוק, ובש"ס צירובין (מ: בר בי רב דיתבי בתעניתא במעלי שבתא.

וכתב ב'סידורו של שבת' (ח"א שורש ו ענף ב עלה ז), כי כאשר יעשה האדם את המוטל עליו, לפשפש במעשיו ולחזור בתשובה מעומק לבו, אף שאי אפשר בשעה אחת לכפר על כל חטאיו כי רבים המה, הנה יגמור ה' בעדו לסלק כח הרע כדי שיוכל לטהר נפשו לקבל אור קדושת השבת.

וזה לשון קדשו: שבתחילה צריך אדם להסיר מעליו בגדים הצואים השורים על נשמתו, ואח"כ יוכל להתלבש על נפשו ורוחו ונשמתו לבוש הקודש של שבת. ובארנו שם ההכנה שיעשה האדם על זה בבחי' התשובה בעש"ק בדרך מי שטרח בערב שבת כו'. א"כ לפ"ז זעירין אינהון שיוכלו לקבל עליהם אור קדושת השבת. אכן לכל דברינו אשר בארנו למעלה, בבחינת הבעל תשובה והטוב והחסד שמתנהג עמנו שמו יתברך ויתעלה. שאם שב האדם ועזב מה שבידו לעשות הקב"ה גומר על ידו מה שאין בידו, על כן אם עשה האדם את ההכנה הזאת לשבת בכל כוחו ובכוונתו כדי לזכך ולנקות עצמו מכל פנימיות הסי"א ותיקן מה שבידו, אז יגער ה' בהשטן וסי"א העומד לאחוז בו. ועכ"פ בעת שריית הקדושת שבת עליו צריכין כל מיני הסי"א וכת דילהון להסתלק מעליו כי זה אין בידו להמשיך על עצמו תיכף בחינת יום הכיפורים קודם זמנו, ועכ"פ להלבשת הקודש ביום השבת, אין מוזק ופגע רע עבור מה שלא מצא לאל ידו לעשות לתקן הכל, והקב"ה מצד ראיית לבבו הנאמן שעשה והשליך ממנו את כל אשר היה סיפק בידו בתשובת לב האמת, אז הקב"ה עושה את שלו. עכ"ל.

וראה שפת אמת (פ"ר תשא, תרמ"ג) וז"ל: וזה הרמז נשמה יתירה' כלומר שאינו לפי עבודת העובד רק שבמתנה ניתן לו יותר מכפי עבודת האדם. וחז"ל הוסיפו שיהיה כאילו כל מלאכתך עשויה. הוא ע"י השתוקקות והרהורי תשובה כשבא השבת קודש, ומצטרע על מיעוט הכנה מה שאינו מוכן לקבל קדושת השבת, יוכל להיות כאילו כל מלאכתו עשויה, וכמו שהקב"ה מקבל השבים בתשובה קודם הסתלקותם מן העולם, וכ"כ בספרים שעש"ק יום מוכן לתשובה.

מהות הפורים ”להעניק בלי גבול”

במשך ימי הפורים עוסקים רק עם הזולת, להטיב, להשפיע, לתת, לשמח, אשר זו השמחה האמיתית ביותר

כאשר מתגלה עצם הנקודה הפנימית של ישראל, מתגלה יחד עמו התכונות והמידות השייכים לעצם היהודי, ואלו הן: ביישנים רחמנים גומלים חסדים (יבמות טו), ועל כן מרבים במשלוח מנות ומתנות לאביונים שהם מידת הרחמנות וגמילות חסדים, ובכך מתכללים כל ישראל יחדיו כאיש אחד.

על ידי שמתעסקים בנתינה והשפעה, גורמים לעורר ולהמשיך לתוך העולם את האור הכביר של יסוד אבא וכתר עליון, שהיא מידת ההשפעה ואור הרצון והתענוג להשפיע ולהטיב, ואנו נעשים מרכבה לאור זה, על ידי שבמשך ימי הפורים עוסקים רק עם הזולת, להטיב, להשפיע, לתת, לשמח, אשר זו השמחה האמיתית ביותר, כי אין הנפש מתמלאת על ידי שמקבלת מאחרים, ואף שנדמה שיש לו הנאה מכך, אך כל זה הוא הנאה רק לרגע כמימרא בלבד ותיכף אחר כך מתרוקנת הנפש שוב, וכמו כח הסט”א שאומרת תמיד הב הב ולא תשבע נפשה לעולם, בסוד הכתוב (משלי ל, טו) ‘לעלוקה שתי בנות הב הב שלוש הנא לא תשבענה’.

אבל כח הקדושה היא בביטול עצמו כאשר כל מהותו ורצונו הוא רק להטיב ולהשפיע ולשמח אחרים ולחשוב רק על זולתו, אשר על ידי כח הנתינה באה שמחה אמיתית לנפש, ומדבק עצמו בדרכיו של מקום שהוא רחום וחונן ומרבה להטיב אך ורק כדי להשפיע ולהעניק לבריותיו.

וכתב בספח”ק **סוד ישרים** (פורים, אות יט) בזה”ל: **מפאת זה ששולח מנות איש לרעהו, מאחד עצמו כל אחד עם חברו, ועל ידי זה משיג כל אחד הכרה שיש אחד שהוא למעלה מכל המדות המאחד מזה והפוכה, והלוי נגד זה האור המתעורר בפורים הנקרא ‘סוד אבא - אריך’, אין מי שיהיה נקרא נכון לו, כי מאיר שלא בסדר הדרגה, וכל ישראל נחשבים לגבי זה האור הבהירות שהוא ‘סוד אבא - אריך’ אין נכון לו, לזה תמצא לנו ד”ת עצה ממשלוח מנות איש לרעהו, ועל ידי זה יהיה בניקל לכל פרט ממשלוח ישראל, להשיג הכרה ולהרגיש הארה מזה האור גם בהננת תמיסתו. עכ”ל.**

וכתב **האמרי אמת** (על הש”ס, מגילה ג): כהנים עבודתן וכו’ כולן מבטלין עבודתן ובאין לשמוע מקרא מגילה, מכאן שמכו של בית רבי שמבטלין ת”ת ובאין לשמוע מקרא מגילה. **בפורים מבטלים תורה ועבודה ונשאר רק גמילות חסדים**, לכן תקנו משלוח מנות ושולחים שתי מנות, שיהיה הגמילות חסדים מלא וגדוש. וזה שהקילו על בני הכפרים מפני שמספקים מים ומזון לאחיהם שבכרכין היינו שהם עוסקים תמיד בגמילות חסדים. עכ”ל.

ולכן היו חכמינו ז”ל מחלפי סעודתיהוה להדד’ (מגילה ז), שהיו מחליפים את סעודותיהם אחד עם רעהו, כי כל אחד הפקיר את חלקו ברוחניות ובגשמיות עבור השני.

וכתב בספח”ק **ישמח משה** (עסיס רמוני, ד”ה לעשות אותם) וז”ל: ‘לעשות אותם ימי משתה ושמחה ומשלוח מנות וכו’, נראה לפרש על פי הרמב”ם בפרק ב’ מהלכות מגילה הלכה י”ז, שכתב וז”ל: **מוטב לאדם להרבות במתנות לאביונים מלהרבות סעודות ובשלוח מנות לרעהו, שאין שם שמחה גדולה ומפוארה, אלא לשמח לב עניים ויתומים ואלמנות, שהשמחה את אלו דומה לשכינה, שנאמר ‘להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים’ עיי”ש.**

ואם כן מבואר דשני מיני שמחות יש בפורים, אחד על העבר מענין המן ומרדכי, ואחד על ההווה, שמדמה עצמו להש”ת.

וידוע דעיקר שתיה הוא משום שמחה כאמור (תהלים קד, טו) ‘ויין ישמח לבב’ וגו’, והיינו חייב אינש לבסומו כי עד דלא ידע כו’ ר”ל שיגיע לבחינת השמחה שאינו מענין המן ומרדכי כלל.

והנה לפי דברי הרמב”ם הנ”ל נצמח בחינת השמחה הנ”ל מהמתנות לאביונים, אבל יש לי מקום לומר שתצמח השמחה ממשלוח מנות גם כן כמו ממתנות לאביונים. עכ”ל.

אחר כך מוסיף והולך ומשפיע הארה זו על ידי מתנות לאביונים עד לדרגות הנמוכות הנקראות ‘אביון’ על שם שתאב לכל דבר, וכל הפושט יד נותנים לו ואין בודקים האם ראוי הוא או לאו, ובכך מעוררים ‘מתנת חיים’ הנמשכת מהארת הכתר, כי כאשר מתעורר אור הרחמים והרצון שבכתר עליון נמשכת ההטבה וההשפעה העליונה כל אחד, אע”פ שאינו הגון ואע”פ שאינו כדאי (ברכות ז).

עבודת התפילה
על פי משנת החסידות
פ”ק כב
ואשפוך את נפשי לפני ה’

כתר נהורא
שערים לעבודת הרמב”א
מתוך העמקה בספרי חסידות

מאוצרות הגה”צ רבי יחיאל יהושע שיינפלד שליט”א

איך הופכים את התפילה מדרבנן לדאורייתא?

”אם ע”י התבוננות מעמיקה יוכל האדם להרגיש שחסר לו משהו, ענין רוחני או צרכים גשמיים, והוא צריך לבקש עליהם מאת הש”ת, ודאי חובה עליו להתבונן היטב ועי”ז תהא תפילתו מדאורייתא ולא מדרבנן”

בדעה שלימה ומיושבת בכונת הלב שיתבונן בזה כל כך עד שתתעורר נפש המשכלת לאהבה את ה’ ולדבקה בו בתורתו ולחפון מאד במצותיו, אשר כל ענין זה נעשה לנו בזמן הוה ע”י אמירת פסוקי דזמרה וברכות ק”ש לפניו ולאחריה בפה מלא בקול מעורר כונת הלב.

מצד סברא זו פסק הרמב”ם בהלכות תפילה (פ”ד הלכה טו) מצא דעתו משובשת ולבו טרוד אסור לו להתפלל עד שתיישב דעתו, לפיכך הבא מן הדרך והוא עייף או מיצר, אסור לו להתפלל עד תתיישב דעתו. אמרו חכמים (עירובין סה.) ישהה שלשה ימים עד שינוח ותתקדר דעתו ואח”כ יתפלל. ואח”כ (בסעיף טז) כתב “לפיכך צריך לישב מעט קודם התפילה כדי לכון את לבו ואח”כ יתפלל בנחת ובתחנונים”. וכן הובא ג”כ בטור בשם ר”מ מרוטנבורג וכן הובא בהגה”מ (פ”ד מהל’ תפילה).

אם האדם אינו מיושב בדעתו, ואינו מסוגל לשאול את עצמו: היכן אני נמצא? מה אני מרגיש כעת? מה מתחולל בקרבי עכשיו? מה אני חושק? ממה אני מפחד? על מה אני רוצה להודות? מה כואב לי עתה? אין תפילתו מוגעת ממקום עמוק ופנימי, אלא מהשפה ולחוזק, ותפילה כזו אינה ממלאת את המטרה הנכונה של יחוד וחיבור, אין כאן קשר אמיתי ופנימי ואסור להתפלל באופן זה, אלא שהתירו חכמים דורות אחרונים מפני שבלאו הכי איננו מכוונים בתפילה, כנפסק בשו”ע (סי”ב צ”ט סעיף ב’) “ועכשיו אין אנו נוהרין בכל זה מפני שאין אנו מכוונים כל כך בתפילה”.

אמנם אם משער בדעתו שע”י ההכנה קודם התפילה וההתבוננות יוכל לבוא לידי צעקת הלב בתפילה, ולהרגיש כאב, ולהתפלל מתוך חיבור פנימי, אזי תפילתו נעשית מדאורייתא.

ולפי זה, אם ע”י התבוננות מעמיקה יוכל האדם להרגיש שחסר לו משהו, ענין רוחני או צרכים גשמיים, ועי”י התבוננות ריגיש שהם חסרים לו והוא צריך לבקש עליהם מאת הש”ת, ודאי חובה עליו להתבונן היטב ועל ידי זה תהא תפילתו מדאורייתא ולא מדרבנן.

במיוחד לאור הנוכח לעיל שגם כשאין צרה, יש חובה מה”ת להתפלל כדי לעבוד את ה’ יתברך בכל לבבינו באהבה ודביקות, וככל שמעמיק בגדלות ה’ מגיע לדרגות גבוהות יותר של עבודה, א”כ ההתבוננות מהפכת את התפילה מדרבנן לדאורייתא, הן מצד שמוצא בעצמו צרה וחסרון, הן מצד שמתפלל מתוך חיבור ודביקות.

בפרק הקודם נתבאר שהתפילה צריכה להגיע ממקום חי, ממוקם פנימי, ולכן צריך כל אחד לבדוק מה כואב לו, כדי שמתוך נקודת הכאב והחסרון יבוא להתפלל על ה’ באופן של חיבור חי.

ושוש הדבר הוא, דהנה נחלקו רבותינו הראשונים האם חיוב התפילה הוא מן התורה או מדרבנן.

שאלה זו תופסת מקום נכבד בספרי הראשונים (עין בספר החינוך מצוה תל”ג), והכרעת רוב מוני המצות כמו הסמ”ק והרשב”ץ וכן דברי הרמב”ן “שהתפילה בכל יום ונוסח התפילה הוא מדרבנן, אך מדאורייתא הוא המצוה שיתפלל האדם ויבקש בעת מן העתים אשר יצטרך לדבר מן הדברים כמו בעת צרה וכיוצא”ב, אז היא מצוות עשה מדאורייתא שציונו הש”ת בזה שייקש האדם זה ממנו ית’ לבד שיושיעו על זה” (שוש מצות התפילה להצ”צ).

כלומר, יש בתפילה שני חלקים. האחד הוא להתפלל כל יום, וחובה זה הוא מדרבנן. אך ישנו חלק שני, באופן שיש לאדם איזה צרה ובמקום לבקש עזרה מפלוני או מפלוני יש לו חיוב מדאורייתא לבקש מאת הבו”ש, וחובה זו שייכת למצות האמונה, שמאמין בה’ שרק הוא יכול לעזור לו.

כל זה מתייחס לענין המצוה של בקשה מאת ה’ בעת צרה, אך מלבד זה יש מצוה של תפילה לעמוד נוכח ה’ ולהתדבק בו.

וכתב הרה”ק **רבי צדוק מלובלין** ז”ע בסוף ספר לבושי צדקה: הענין כי בתפילה ב’ עניינים, האחד הוא מה שהיא מצוה ממצות השם להתפלל, והרי הוא כאחת מכל המצוות שנצטוונו שנעשה כי ככה רצה יתברך שנתפלל לפניו וכדי שנדע ולהודיע אלקותו בעולם ושהכל צריכים לו. ועוד בה ענין התפילה עצמה שהוא הבקשה מאת ה’ על כל צרה שלא תבוא ובכל צרכיו כי יגש אל האלקים ויפלל אליו הנה יעתר לו, וזה אפילו לא נצטוונו כלל במצות התפילה הנה מעצמנו נעשה כן אחר האמינו כי הכל מאתו הלא נערוך שועינו בצר אליו יתברך. וכ”כ בתשובות הרשב”א (סי”ד) כי בתפילה ב’ כונות, א’ כונת המצוה עצמה כמו בכל מצוות הצריכות כונה שצריך לכון לקיים מצות הבורא, והב’ כונת הענין להיות פיו ולבו שוין בבקשת הרחמים.

עוד איתא במכתב מהרב בעל התניא (בית רבי ח”א דף כ) וז”ל: וגם האומרים דתפילה דרבנן לא ראו מאורות מימיהם, כי אף כי נוסח התפילה ובנינה ג’ פעמים ביום הוא מדרבנן, עיקר ענינה ומהותה הוא יסוד כל התורה לדעת את ה’ ולהכיר גדלו ותפארתו

עוד איתא במכתב מהרב בעל התניא (בית רבי ח”א דף כ) וז”ל: וגם האומרים דתפילה דרבנן לא ראו מאורות מימיהם, כי אף כי נוסח התפילה ובנינה ג’ פעמים ביום הוא מדרבנן, עיקר ענינה ומהותה הוא יסוד כל התורה לדעת את ה’ ולהכיר גדלו ותפארתו

י”ל גליון שבועי מאת המשפיע שליט”א
בענין דרכי השגה ודביקות, עליות ויחודים בדרך הבעש”ט
ניתן לקבלו במייל K0504127418@gmail.com

נהורא ישרי בה

סיקור על ספרי חסידות
בעריבת הרב פינחס שפירא שליט"א

שבחי כתם אופיר

"הקמארנער" אמר הנה"ק הצמח צדק מליובאוויטש "גילה סודות מן החדר".

אחד מספריו היותר ידועים של הרה"ק מקאמארא בעל ה'היכל הברכה' רבי יצחק אייזיק יהודה יחיאל מקאמארא. הוא פירושו הפנימי והנפלא על מגילת אסתר, הנקרא 'כתם אופיר'.

בהקדמתו הראשונה לספר כותב המחבר כי ספר זה לא חובר בכח חריפות שכלו, אלא בכוח דודו ורבו המובהק רבי צבי הירש מוויזשניץ ז"ל ע"ע, ובכל ענין וענין בכה והתפלל רבות לפני הבורא שישג רק השגות נכונות, ומסר את נפשו עד טעם מיתה פעמים אין ספור לעבודת הש"ת ורק כך זכה להשגות נפלאות אלו שכתב בספרו.

ספר זה חובר על פי יסוד דברי האר"י הקדוש, שישנה הארה מיוחדת המתגלית דווקא בתוך החושך והנקראת 'יסוד אבא'. הארה זאת מתגלית דווקא בתוך החושך, מכיון שהארה זאת היא התענוג המופלא של החידוש בהתגלות האור בתוך החושך, וזה הטעם שלא נזכרה שמת על ידי ערך אלא בראשי תיבות וסופי תיבות. וכפי שמסביר המחבר בהקדמתו השנייה לספרו:

"ענין מה שמקשין על שאינו נזכר שמו יתברך במגלה הזאת כי עיקר התגלות האור הרב של מרדכי שביל יסוד אב המרחם, הוא בעת השינה והדורמיטא והגלות המר כיתרון האור מן החשך, כמו שידוע כי כמה פעמים אדם בעצרו וחשכות ועצבות והסתרת פנים עד כמעט שהוא אבוד ונאבד בעיני עצמו ומאמין באמונה שלימה שאלוהו של עולם בכל תנועה, כי בעת החשכות וההסתרה רואין למעלה למי אתה פונה ולמי לבך פונה באמונה שלימה ואז ברגע פתאום יבוא אדון אל היכלו, ויאיר עליו אור מופלא בחיות אלהות עד שנתבטל ממנו כל המדות, ובא למעלה מן המדות בתענוג מופלא כמו שאמר דודי מרן הקדוש 'היתה תהו ובהו וחשך' (בראשית א ב) וברגע ישועת ה' כהרף עין 'הי אור והי אור' שם, וכן אמר לי שכל הרעות והצרות שסבל בעולם הזה הכל היה בערב שבת כי לפי ערך הביטול והחשכות של ערב שבת כך יאיר הבהירות בשבת כי לא לחנם נקרא 'ערב שבת' 'ערב יום טוב' שהוא הערבות והחשכות של שבת ויום טוב, והאור הזה שהוא תענוג מופלא הוא בחינת מרדכי בהתפשטות אור הרב שביל עליון שבת קודש, אבל בעת חזרת האורות פנים בפנים תענוג תמידי אינו תענוג, ולכן בהכרח לא תמצא במגלה שום שם, כי עיקר התגלות הארת מרדכי באור הרב אינו אלא בעת הסתרה שמסתיר הקדוש ברוך הוא פניו שהם שמותיו הקדושים עכ"ל.

המעניין בספר מגלה כי נפרשת לפניו מגילת אסתר חדשה לגמרי פנימית ונסתרת, אסתר כשמה, מגילה בה אחשוורוש הינו רמז לקב"ה, מרדכי הוא ההארה העליונה יסוד אבא ואסתר הינה מדת המלכות. המן מזרע עמלק מצד הגבורות אשר הם שורש הקליפות, וכל מטרותו ומהותו למנוע ולהפריד היחוד, ואילו ושתי הינה קליפת נוגה אשר יש להעלותה לקדושה "להביא את ושתי המלכה לפני המלך".

'לכן נקראו אלו הימים שהשיגו את זאת 'מי אחשוורוש' - אני ראשון ואני אחרון - שאחרית - מדרגת הקטנות, עם ראשית הכול שלו"

"וכל אלו נקראין אחשוורוש שאחרית וראשית שלו, הכל אחדות הפשוט ה' אחד ושמו אחד".

בספר הנפלא 'אש המועדים' לחג הפורים, שיצא לאור על ידי ממלכת 'אש החסידות' בעריכתו של הרה"צ רבי יחיאל יהושע שיינפלד שליט"א ערך ספר 'קיצור כתם אופיר' ובו גם מביא את הספר בצורה נפלאה כדרכו בסדרת 'אש המועדים'. ואת העובדה שהספר כתם אופיר מביא במיוחד את ענין מציאותו יתברך הנמצאת אפילו בדרגות הנמוכות, באופן שכל המציאות כולה אלקות, ענין שמודגש דווקא בספר זה יותר משאר ספריו הקדושים של המחבר.

הרה"ח ר' צבי מנחם מוהניט שליט"א
לרגל נישואי בנו היקר יעקב אריה נ"ו
יה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה
לרוות מהם רוב נחת דקדושה וכל טוב סלה

הרה"ח ר' חיים זאב מיטלמן שליט"א
לרגל נישואי בנו אליהו נ"ו
יה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה
לרוות מהם רוב נחת דקדושה וכל טוב סלה

הרה"ח ר' יהושע גרינצוויג שליט"א
לרגל אירוסין בתו
יה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה לרוב נחת
לקשר של קיימא ולבנין עדי עד וכט"ס

הרה"ח ר' בן ציון שווארץ שליט"א
לרגל אירוסין בנו הבה"ח נחום נ"ו
יה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה לרוב נחת
לקשר של קיימא ולבנין עדי עד וכט"ס

הרה"ח ר' דוד שפיצר שליט"א
לרגל אירוסין בנו הבה"ח יוסף נ"ו
יה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה לרוב נחת
לקשר של קיימא ולבנין עדי עד וכט"ס

הרה"ח ר' מאיר הורביץ שליט"א
לרגל אירוסין בנו משולם נ"ו
יה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה לרוב נחת
לקשר של קיימא ולבנין עדי עד וכט"ס

ברכת מול טוב חמה ולבנית שגורה בזה
לידי היקר והחשוב מאוד נעלה,
מפי' תורת החסידות בכל ליבו
עוסק בתורה ועבודה בהתמדה גדולה ה'
שמואל הלוי ליבוביץ נ"ו
לרגל אירוסין בשעטר"מ

הרה"ח ר' יעקב ישראל פרידמן שליט"א
לרגל הבר מצווה לבנו יקר דוד נ"ו
יה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה לרוב נחת
דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח וכט"ס

ברכת הבעש"ט י"ע ויזכה ליהנות בית נאמן בישראל
ולדורות ישרים ומנוחים ולכל טוב סלה

הרה"ח ר' יהודה שפיץ שליט"א
לרגל נישואי בתו חתי
יה"ר שבזכות הבעש"ט הק' יזכה
לרוות מהם רוב נחת דקדושה וכל טוב סלה

כעתית וברכת
יידוך עון בל"ג
ישעי' יצחק פריעדמאן

זו חסידות פלאים: 03-30-4444
הבית לכל אברך ובחור חסיד

היכל המגיד ממעזריטש

הרה"ג ר' יהודה ווינגרטן שליט"א
י"ר מכון יסוד החסידות

כח הדיבור הוא גילוי הנשמה

הם ישבו ביחד בהתוועדות חסידים, הם מוצא שמואל את ההזדמנות לשפוך את ליבו בפני חבר עובד ה', יענקל שמו, שישב לידו.

מדוע קשה לי כל כך קשה לפתוח את פי לפני אבי שבשמים? מדוע כל שטות שעולה בליבי מיד מוצאת את מקומה בפני סובבי עוד לפני שהספקתי להפוך בה האם ראוי להעלות אותה על לשוני, ואילו כשעולה בליבי איזה ענין להשיחו לפני הקב"ה, אזי היצר הרע דוחני כי יש לייחד את הדיבור אל הקב"ה רק לשעת התפילה. כמובן שבסוף, בזמן התפילה, אני שוכח על מה רציתי להתפלל ולבקש, ואף איני מצליח לעבור אפילו את השמונה עשרה עצמו בשלום מבלי למצוא את עצמי משוטט בכל קצוות תבל, ומי מדבר על דיבורים לפני הקב"ה... אתה בעצמך ענית את התשובה לשאלתך, ענה לו יענקל. עליך להבין שכח הדיבור, הוא רכושא אחראית של הנשמה, שהיא אחראית לעבודה שהינך 'מדבר' ולא בעל חי, והוא נועד רק כדי לשמש את הנשמה, ולגלות את אורה. תן לנשמה לדבר ככל חפצה, ואל תדחה אותה בלך ושוב, ואז היא תתרגל להשמיע את קולה, וכך יאיר עליך אורה הגדול, שיסלול בפניך את הדרך הישרה בעבודת ה'.

כח הדיבור הוא רכישה הפרטי של הנשמה, הוא נערך כדי לשמש אותה ולגלות את אורה, ותו לא!

אתה בעצמך ענית את התשובה לשאלתך, ענה לו יענקל. עליך להבין שכח הדיבור, הוא רכושא אחראית של הנשמה, שהיא אחראית לעבודה שהינך 'מדבר' ולא בעל חי, והוא נועד רק כדי לשמש את הנשמה, ולגלות את אורה. תן לנשמה לדבר ככל חפצה, ואל תדחה אותה בלך ושוב, ואז היא תתרגל להשמיע את קולה, וכך יאיר עליך אורה הגדול, שיסלול בפניך את הדרך הישרה בעבודת ה'.

לא משלי אמרתי כך, אלא משל המגיד הגדול (אור תורה סימן שיד, דברות המגיד עמ' קעג): 'ושמעה קול אלה' (ויקרא א ה), שמשביעין אותו הוי צדיק ואל תהי רשע שעה אחת בעולם (נדה ל:). כי בהתחלת היות הנשמה לברוא מקשרים אותה בשכינה שהיא עולם השבועה, והשבועה היא שתהא מקושרת שם. וכל הדיבורים שמדברים בעולם הזה נחצבים מהדיבור שלמעלה כו' וכל הדיבורים שמדברים באים מזה הדיבור, וכל מה שמדבר מעורר זה הדיבור. וזהו 'לא תשא את שם ה' אלהיך לשוא' (שמות כ ז), פירושו, כשמדבר דברים בטלים מגביה זה הדיבור בחנם, והוא מותרת ועומד בזה להיות לו התקשרות בזה הדיבור. וכשהוא רוצה חס ושלום לנטות מדרך הטוב מתרה בו הדיבור, וגם מי שאוכה שומע שמתרה בו הקול. וזהו 'נפש כי תחטא' (ויקרא ד ב), אורייתא קא מתמה האין אפשר שתחטא

כשתפתח את לבך לפניו ותספר לו את אשר בלבך, הינך מחזק את הכוח של הדיבור הזה, וממילא בפעם הבאה כשתרצה לדבר לפני הקב"ה, יהיה לך קל יותר, וכאשר יעלו בלבך דיבורי שטות, יתחזק לעומתם כוחו של הדיבור העליון והוא יתרה בך שלא לעשות זאת, דהיינו שתרגיש בצורה ברורה כמה מאוסים הם הדברים הבטלים, שאין בהם כל חפץ ותועלת, רק נזק לנפש. אל תשמע לקול היצר. אל תדחה את הדיבורים לפני הקב"ה, מיד כשעולה בליבך רגש של מועקה, שמחה או הודאה, או כל מה שהיית מספר לאבין הקרוב לליבך, תספר להקב"ה. ואז תמצא גם את ההזדמנות, לבקש מלפניו, או לחילופין להודות, ובמקרה הצורך לבקש סליחה על העבר ולקבל את עול מלכותו לעתיד. תהיה קרוב אליו, וממילא תרגיש תמיד שהוא קרוב אליך.